

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 693/2017
12.07.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) и 2) у вези са чланом 33. и чланом 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Анке Ђеран, браниоца окривљеног ББ – Јовице Ковачевића и браниоца окривљеног ВВ – адвоката Милоша Стокића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр.402/15 од 29.12.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 274/17 од 16.03.2017. године, у седници већа одржаној дана 12. јула 2017. године, већином гласова, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољени, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Анке Ђеран, браниоца окривљеног ББ – адвоката Јовице Ковачевића и браниоца окривљеног ВВ – адвоката Милоша Стокића, поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр.402/15 од 29.12.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 274/17 од 16.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К бр.402/15 од 29.12.2016. године, окривљени АА, ББ и ВВ оглашени су кривим због извршења по једног продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) и 2) КЗ у вези са чланом 33. и 61. КЗ, а окривљени АА и због извршења једног кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. КЗ, па пошто су окривљеном АА претходно утврђене појединачне казне за свако од извршених кривичних дела, и то за продужено кривично дело из члана 204. став 1. тачка 1) и 2) у вези члана 33. и 61. КЗ казна затвора у трајању од две године, а за кривично дело из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. КЗ казна затвора у трајању од једне године, применом одредаба чланова 60. став 2. тачка 2), окривљени је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и четири месеца, док је окривљени ББ због извршеног продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) и 2) у вези члана 33. и 61. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од једне године и седам месеци, а окривљеном ВВ је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда тако што му

је утврђена казна затвора у трајању од једне године и 11 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико у року од 5 година од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. У изречене казне затвора, окривљенима АА и ББ урачунато је време за које су задржани, и то у периоду од 25.07.2006. до 27.07.2006. године, док је у односу на окривљеног ВВ одређено да ће му се у утврђену казну затвора, у случају опозивања условне осуде, урачунати време за које је задржан у периоду од 25.07.2006. године до 27.07.2006. године.

Истовремено је одређено да ће се на основу члана 262. став 2. ЗКП о трошковима поступка одлучити посебним решењем, а оштећени су на основу члана 258. став 4. ЗКП упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Истом пресудом, окривљени ВВ је на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) у вези са члановима 30. и 33. КЗ, јер није доказано да је учинио кривично дело за које је оптужен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 274/17 од 16.03.2017. године, усвајањем жалби Основног јавног тужиоца у Старој Пазови и бранилаца окривљених АА и ББ, пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр.402/15 од 29.12.2016. године преиначена је у погледу одлуке о правној квалификацији кривичног дела и кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду радње окривљених АА, ББ и ВВ, због којих су првостепеном пресудом оглашени кривим и које су описане под тачкама 1 – 19 изреке првостепене пресуде, правно квалификовао као једно продужено кривично дело тешке крађе у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ у вези члана 33. и 61. КЗ, па пошто је окривљеном АА за кривично дело из члана 204. став 1. тачка 1) у вези са чланом 33. и 61. КЗ утврђена казна затвора у трајању две године, а за кривично дело из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. КЗ задржана казна затвора у трајању од једне године која је окривљеном утврђена првостепеном пресудом, окривљени је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и четири месеца, док је окривљени ББ због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и 61. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од једне године и седам месеци, а окривљени ВВ је због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и 61. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од две године, у које казне је окривљенима урачунато време за које су били задржани у периоду од 25.07.2006. године до 27.07.2006. године. Истом пресудом, жалбе Основног јавног тужиоца у Старој Пазови, те бранилаца окривљених АА и ББ у преосталом делу одбијене су као неосноване, а пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр.402/15 од 29.12.2016. године у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног АА - адвокат Анка Ћеран, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП (коју погрешно означава као повреду из члана

439. став 1. тачка 2) ЗКП), са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, те да на основу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одложи извршење казне затвора окривљеном;

- бранилац окривљеног ББ – адвокa Јовица Ковачевић, због повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези са члановима 54. став 1, 55, 56. и 57. став 1. тачка 5) КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет достави првостепеном суду на поновно суђење;

- бранилац окривљеног ВВ – адвокат Милош Стокић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП (коју погрешно означава као повреду из члана 439. став 1. тачка 2) ЗКП), са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, уз истовремени захтев да се на основу члана 488. став 3. ЗКП одреди да се одлаже извршење казне затвора окривљеном.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су захтеви недозвољени, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим, односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које повреде је подношење захтева дозвољено окривљенима и њиховим браниоцима, међутим, не наводи у чему се ова повреда састоји, а наводима захтева у суштини указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да првостепени суд у образложењу побијане пресуде није дао ваљане разлоге о одлучним чињеницама који би поткрепили одлуку суда у погледу доказа за кривицу окривљених, те указивањем да су дати разлози о одлучним чињеницама нејасни и у знатној мери противречни. Поред тога, у захтеву се истиче да је за кривично дело тешке крађе

објективни услов инкриминације висина противправног прибављања имовинске користи, која није утврђена за радње описане у тачкама 1, 4, 5, 7, 9, 10, 11, 16, 17, 18, 19 и 20, те је према ставу браниоца било нужно у конкретном случају изоставити ове радње из изреке побијане пресуде. Најзад, у захтеву се наводи да јавни тужилац током поступка није успео да докаже кључне наводе оптужнице, који се односе на учешће окривљеног у извршењу предметних кривичних дела, и указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Како, дакле, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости само формално истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева окривљеном дозвољено, док у суштини указује на разлоге који у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима и њиховим браниоцима због повреде закона, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА одбачен као недозвољен.

Бранилац окривљеног ББ, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези са члановима 54, став 1, 55, 56. и 57. став 1. тачка 5) КЗ, а с тим у вези у захтеву наводи да је првостепени суд учинио наведену повреду тако што није ценио све олакшавајуће околности на страни окривљеног као нарочито олакшавајуће, и није му ублажио казну испод законом прописаног минимума, на који начин је према ставу браниоца „директно повредио одредбе члана 54. став 1, члана 55. члана 56. и члана 57. став 1. тачка 5) КЗ“, те да је другостепени суд у односу на окривљеног као отежавајућу околност ценио његову ранију осуђиваност за кривично дело извршено након извршења предметног кривичног дела, а након тога га осудио на исту казну затвора на коју га је првостепени осудио без ове отежавајуће околности, на који начин је учинио исту повреду закона.

Из изложених навода захтева, дакле, произилази да бранилац окривљеног ББ као разлог подношења захтева само формално наводи повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које повреде је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца, при чему не указује на који начин је суд одлуком о кривичној санкцији учинио наведену повреду закона, док из образложења захтева произилази да се захтевом у суштини полемиче са оценом и утврђењем суда у погледу околности које су од значаја за одмеравање кривичне санкције, односно указује да суд окривљеном није правилно изрекао кривичну санкцију обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, а на који начин по оцени овога суда правноснажну пресуду побија због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП, из ког разлога у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и браниоцима окривљених због повреде закона. Стога је и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ – адвоката Јовице Ковачевића одбачен као недозвољен.

И захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ВВ одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, прописано је да због повреда тог законика, које су таксативно набројане, учињених у првостепеном и поступку

пред апелационим судом, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек.

Из списка предмета се утврђује да окривљени ВВ, ни лично, ни преко браниоца, није користио редовни правни лек, односно није изјавио жалбу против првостепених пресуда, а што сходно наведеној одредби члана 485. став 4. ЗКП представља један од кумулативно постављених услова под којима окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости. Стога је захтев браниоца окривљеног ВВ, поднет против наведених правноснажних пресуда, одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци решења.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић